

ски на свекра си, отъ които имахъ неизбежни нужди за да рѣшъ нѣкои мѣнотии. А слѣдъ малко донесохъ ми двѣ три ящичета пѣны съ записи, зеты скритоу отъ ложницѣтъ на г. Ларока като спялъ, защото иначе никому недопушалъ никога да ги види. Въ първѣтъ запискѣ, коѣто ся случи да земѣ на рѣкѣ, съгледахъ на много мѣста името на фамиліѣтъ ми, разумѣва ся до колко ся задразни любопытството ми. Ето що съдържаше тая дописка рѣчь по рѣчь.

КЪМЪ ЧАДАТА МИ.

“Името което ви прѣдавамъ и което почетохъ не е мое. Баща ми ся казуваше Шабазъ, и той бѣ настоятель на едно значително стяжаніе което ся намѣрваше въ Французскійтъ тогази островъ Св. Луція, и принадлежѣше на богатѣтъ кѣшѣ, Хампсей д’Отеривъ. На 1793 баща ми умрѣ, и азъ ако и младъ още наслѣдовахъ довѣріето, което Г. Хампсей имаше къмъ него. Къмъ крайтъ на тѣзи пагубни години, Англичанитѣ съ помощѣтъ на възбунтуваннитѣ прѣселенцы завладѣхъ Антилитѣ. Хампсей д’Отеривъ (Яковъ Августъ) противъ когото заповѣдитѣ на съчинителното събраніе не бѣхъ още пристигнали, управляваше фрегатѣтъ *Тетидж*, която отъ прѣди три години обхождаше онѣзи моря. Едно голѣмо количество французи прѣселенцы на Антилскитѣ островы продадохъ стяжаніята си, и споразумѣ-